

8. Zgodnie z zarzutem ósmym Komisja również naruszyła prawo, stosując przez analogię przepisy dyrektywy Rady (UE) 2016/1164⁽¹⁾, która *ratione temporis* nie znajduje zastosowania do okoliczności niniejszej sprawy lub powołując się na przepisy tej dyrektywy w sposób nieuzasadniony.
9. Zgodnie z zarzutem dziewiątym Komisja naruszyła prawo stosując art. 107 ust. 1 TFUE, stwierdziwszy w motywie 176 zaskarżonej decyzji, że istnieje grupa beneficjentów (do której należą skarżące) oraz że skarżące uzyskały pomoc, która powinna zostać odzyskana na podstawie art. 2 ust. 1 zaskarżonej decyzji.

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady (UE) 2016/1164 z dnia 12 lipca 2016 r. ustanawiająca przepisy mające na celu przeciwdziałanie praktykom unikania opodatkowania, które mają bezpośredni wpływ na funkcjonowanie rynku wewnętrznego (Dz.U. 2016 L 193, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 18 października 2019 r. – Smiths Group and Siti 1/Komisja

(Sprawa T-714/19)

(2020/C 10/53)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Smiths Group plc (Londyn, Zjednoczone Królestwo) i Siti 1 Ltd (Londyn) (przedstawiciele: J. Lesar, Solicitor, i K. Beal, QC)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Skarżące wnoszą do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej z dnia 2 kwietnia 2019 r. w sprawie pomocy państwa SA.44896 wdrożonej przez Zjednoczone Królestwo dotyczącej zwolnienia podatkowego dla finansowania grup kontrolowanych spółek zagranicznych, w zakresie, w jakim decyzja ta dotyczy skarżących lub którejkolwiek z nich;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania poniesionymi przez skarżące.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżące podnoszą dziewięć zarzutów.

1. Zgodnie z zarzutem pierwszym Komisja błędnie zastosowała art. 107 ust. 1 TFUE lub dopuściła się oczywistego błędu w ocenie, dokonując wyboru ram odniesienia dla analizy systemu podatkowego. Komisja powinna była przyjąć jako ramy odniesienia brytyjski system opodatkowania osób prawnych, a nie wyłącznie system opodatkowania kontrolowanych spółek zagranicznych (KSZ).
2. Zgodnie z zarzutem drugim Komisja naruszyła prawo stosując art. 107 ust. 1 TFUE lub dopuściła się oczywistego błędu w ocenie, przyjmując błędne podejście do analizy systemu opodatkowania kontrolowanych spółek zagranicznych. Komisja w motywach 124–126 zaskarżonej decyzji błędnie odniosła się do przepisów rozdziału 9 części 9A Taxation (International and Other Provisions) Act 2010 [ustawy podatkowej (międzynarodowe i inne przepisy) z 2010 r.] jako do formy odstępstwa od ogólnego obciążenia podatkowego ustanowionego w przepisach rozdziału 5 tej ustawy.
3. Zgodnie z zarzutem trzecim Komisja naruszyła prawo stosując art. 107 ust. 1 TFUE, stwierdziwszy w motywach 127–151 zaskarżonej decyzji, że kryterium selektywności zostało spełnione, ponieważ przedsiębiorstwa znajdujące się w porównywalnej sytuacji faktycznej i prawnej były traktowane w odmienny sposób.

4. Zgodnie z zarzutem czwartym zwolnienie podatkowe w wysokości 75 % zastosowane na podstawie przepisów sekcji 371ID Taxation (International and Other Provisions) Act 2010 jest uzasadnione charakterem i ogólną strukturą systemu podatkowego.
5. Zarzut piąty dotyczy okoliczności, że nałożenie obciążenia podatkowego na ZSK spełniające przesłanki objęcia zwolnieniem ustanowionym we wskazanym rozdziale 9 jako kategoria narusza swobodę przedsiębiorczości skarżących przewidzianą w art. 49 TFUE.
6. Zgodnie z zarzutem szóstym Komisja dopuściła się oczywistego błędu w ocenie zwolnienia podatkowego w wysokości 75 % oraz stałego współczynnika [kapitalizacji].
7. Zgodnie z zarzutem siódmym decyzja Komisji narusza zakaz dyskryminacji i ogólną zasadę równego traktowania w prawie Unii.
8. Zgodnie z zarzutem ósmym Komisja również naruszyła prawo, stosując przez analogię przepisy dyrektywy Rady (UE) 2016/1164 ⁽¹⁾, która *ratione temporis* nie znajduje zastosowania do okoliczności niniejszej sprawy lub powołując się na przepisy tej dyrektywy w sposób nieuzasadniony.
9. Zgodnie z zarzutem dziesiątym Komisja naruszyła prawo stosując art. 107 ust. 1 TFUE, stwierdziwszy w motywie 176 zaskarżonej decyzji, że istnieje grupa beneficjentów (do której należą skarżące) oraz że skarżące uzyskały pomoc, która powinna zostać odzyskana na podstawie art. 2 ust. 1 zaskarżonej decyzji.

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady (UE) 2016/1164 z dnia 12 lipca 2016 r. ustanawiająca przepisy mające na celu przeciwdziałanie praktykom unikania opodatkowania, które mają bezpośredni wpływ na funkcjonowanie rynku wewnętrznego (Dz.U. 2016 L 193, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 22 października 2019 r. – Interpipe Niko Tube i Interpipe Nizhnedneprovsky Tube Rolling Plant/Komisja

(Sprawa T-716/19)

(2020/C 10/54)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Interpipe Niko Tube OOO (Nikopol, Ukraina) i Interpipe Nizhnedneprovsky Tube Rolling Plant PAO (Dniepr, Ukraina) (przedstawiciel: B. Servais, lawyer)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2019/1295 z dnia 1 sierpnia 2019 r. zmieniającego rozporządzenie wykonawcze (UE) 2018/1469 nakładające ostateczne cło antydumpingowe na przywóz niektórych rur i przewodów bez szwu, z żelaza lub stali, pochodzących z Rosji i Ukrainy, w następstwie częściowego przeglądu okresowego, zgodnie z art. 11 ust. 3 rozporządzenia (UE) 2016/1036;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.